

BIK PEPA

8SH-1-7

P 50

DRITA

DHE
HIJET

ENGRIME

8SH-1-7

S

P 50

BIK PEPA

Drita dhe hijet e nqrime

(Vjersha satirike)

~~5089~~
20633

KLJOTEKA E SHIETIT
GJIRORRIET

DY FJALË

Shoqe e shokë, mir'se ju gjeta!
Ju përshndes me vargje t'lehta,
qesh e ngjesh, rrjeshtue ndër letra.

Veç ma falni, lexues, shijën:
merrnie librin, si edhe pijën;
nse ju prish ndopak stomachun,
menjiherë venja kapakun...
Ai kapak m'asht pak i vshtirë,
por do t'm'vlejë të shkruiej ma mirë.
E pëlqyet? Ju qofshi t'bardhë!
Do t'm'vijë mirë që keni ardhë
m'ja ba librit nji vizitë.
(T'gjithë uroj mos t'ju mërzitë).

Sofra ktu, si e shihni, asht fjala,
n'letër t'bardhë, — ku, porsi ngjala;
rrshqasin vargjet popullore
të buzqeshuna, gazmore.

A u t o r i

MONOLOGU I 100-VJEÇARIT

— Jam Col Shpendi i Shpend Qerimit,
lindë në tokë të Dukagjinit,
shpinë thue ngjitë me vij' t'kufinit.
Mana burra, 100 vjet bana,
çka kam pa e ndi m'kto ana,
me u habitë çse m'bani nana! . .
Jemi rritë nëpër tym pishe,
të tanë jetën me'i zhel kmishe.
Piiih, sa dreqën hynë n'kte vend!
Me i kujtue veç prishe n'mend.
Qysh se leu ndër ne Partia,
shpëtoi vendi, shpëtoi malsia,
kurrë ma e fortë s'ka qenë Shqipnia...
Luta zotin vjet e vjet
me m'dhanë shndet e bereqet,
zoti e prifti m'vodhën n'xhep...
Askush s'bani n'vjete mija,
sa n'kta vjet që erdh partija,
pa mend mbetë gjithë rrokullia...
Pajtim bamë vlla me vlla;

nder në gjaqe nuk ka ma...
Kooprativë na jemi ba.
Grave u hoq barra dhe huni
iu lehtsue atyne mundi,
copë e grimë t'u ba kanuni!..
Po na vjen 'letrifikimi,
pshtuem nga pisha e nga tymi
nuk ka terr ma Dukagjini!..
Këndon radja nga Tirana:
«Enver Hoxha, o trim si zana,
trim si ti s'kanë njoftë kto ana!»
Nuk m'vjen keq që tash jam plakë,
Se ma n'fund pata nafakë
mos me pa ma zbatharakë,
por sokola zjarr e flakë!

PREJ TERRIT NË DRITË

Më kujtohet, ka ca vjet,
pata shkue n'fshatin Shkozet.
Me i pasë thanë aherë unë kuj
se ky fshat pa tokë e ujë,
se malsorë kaq fukara,
kooprativë kanë për t'u ba
edhe barkun gjithmonë tha
kanë me e toçë e kanë me e fa,
s'do ta zente besë askush!..
Kishin t'drejtë, more babush:
Të shtrënguem n'pleh me rrnue,
zorra n'bark gjithmonë tue kndue,
me 'i ksollë kashtet shpue n'qind anë
që mezi qëndronte n'kambë,
me 'i rryp tokë sa një pllambë,
që kurrë bukë s'u kishte dhanë,
me u ba n'rregull përnjiheri,
ish për ta një punë përseri
që s'ta merrte aspak tefteri...
Qinda «krajla» kndej u panë

e si i gjeten njashtu i lanë,
bile i lanë edhe ma keq:
shkonte 'i dreq e vinte 'i dreq
e kta dreqën të pafarë
karkaleca me . . . kollarë
n'shpinë u ndejën si samarë
tue ua vjedhë dhe bukën n'arë...

Pra, njiherë unë, ka shumë vjet,
shkova n'fshatin quejt Shkozet
ke nji plak, mik i tim et...
Ishte errë edhe ba natë
kur i shkova atij krahtatë...
Nji ksollë kashte me 'i derë t'thyme,
pa dritare e krejt e ndyme.
Ai m'duel para n'skaj t'oborrit
bashkë me 'i plakë thue çue prej vorrit...
«A don miq, o Preng Kurbini?»
«Miq, gjithmonë, mir'se të vini!
Hajt pra, mir' se na ke ardhë,
e paç ardhë me kambë të bardhë!»
Hyna mbrendë si t'hyjshe n'shpellë,
aq m'u duk e errët dhe e thellë.
Plaka e shpisë në mot e shtyme
ulë pranë votre n'hi e shkrryeme
më buzqeshi: «Jam, tha, e ligë...»
Qeshja e saj më kalli frigë:

ajo ftyrë, harrue me qeshë,
dinte vetëm me u ngërdheshë...
Plaku i shpisë veç tha një fjalë:
«Nuse, zjarrmi qenka ndalë,
Na ban zjarrm ktu përbri votrës,
don me u nxe ky miku i Shkodrës...
U ndez zjarrmi flauri,
ndër kambë t'plakës pashë do fmi
që po flejshin me krye n'hi...

Sa u ndez zjarrmi, u çuen fmija,
u xixllojshin sytë shkëndija;
Dhe pse gjysmëlakuriq
nga unë s'patën marre hiç,
veç ma i madhi sytë m'i hodhi
si me thanë: po ky kah doli?
«Po kta fmi t'kuj janë, kumarë?»
«Kta janë fmijët e nuses Marë,
baba i tyne asht ushtar.
Fmi t'mirë mjaft, dy djelm e 'i çikë,
por po heqim dreqn' me i rritë...
Tashi hallet po i lamë,
nuse, bjerna bukë me ngranë.»
N'qoshe t'nji fëlteres s'shpueme
nja dy vezë u ferguene.
Fmijët u lpijshin ftyret zbe
me sy t'ngulun përmbi ve...

Ndërsa nusja bukuroshe
mori fmijt e ndej m'nji qoshe
dhe andej m'kqyrte si për seri...
Ai shikim shpirtin ma theri
ai shikim m'thotë: «Ky njeri,
njeri shkollet e qytetit,
do t'i lente pak nder vedit
sikur fmijve t'mi t'uritun
t'ua lajë pak ve t'përzhitun...»
Kur ranë t'gjithë atë natë me fjetë
mbi do fier shpinat pshtetë,
si të vdekun, hundët përperjetë,
un s'u ndijshe aspak i qetë...

* * *

Kaluen muej e kaluen vjet
pa e pa fshatin Shkozet,
pa e pa mikun e tim et...
Shkoj n'Shkozet, nuk ka nji muej,
m'u duk fshati si i huej,
n'shpija t'bardha zbukuruem,
n'rruga t'drejta krejt i shtruem.
Aty ku unë, ma përpara,
plugje t'kalbta pashë ndër ara
qe e bujq tue vujt tanë jetën,
sytë e mi mahnitun mbetën:

pashë traktorat katallaj,
tue ça tokat skaj më skaj;
ndër do brinja ku u rrzonte maca,
pashë se ishin ngritë tarraca,
pashë kombajnat tue korrë grunin
me u paksue kostarve mundin;
e pashë tokat shtri si deti.
Gardh, kufi s'kish ma Shkozeti,
kooprativë ish ba mileti.
Ke mullini, pranë nji fiku,
ba centrali i elektrikut.
Ksolla s'pashë ma unë n'atë vend,
veç shpi gurit rend e rend.
Ndër shum shpi ka 'i radio kndonte,
edhe zanin nalt e çonte
si t'ju falshin nderës partisë
që ja ndrroi ftyrën Shqipnisë.
Por ma tepër u gëzova
kur me Prengën u takova.
«Po si je me rob, me shpi?»
«Pasha bukën, bukuri.»
«Ta thotë ftyra, mor kumbarë,
ishe i zi, tash qenke zbardhë;
po njajo që asht tue ardhë
veshë e ngjeshë si çikë qytetit
mos asht msuesja e Shkozetit?»
«Jo, asht mbesa e bacit t'vet
qi po mson në —versitet,

me punue si doktoreshë.»
Solli kryet e shtoi tue qeshë:
«Po kte nuse njoftë a e ke,
kur dikur erdhe n'ktë dhe?
T'ka pasë qitë do vezë n'fëltere,
sot asht ba kjo brigadiere.
Paj qe besa ndij diçka:
s'e kam dijtë, e turp nuk a'
se edhe gratë kanë mend si na!
Djali im, antar partije,
sot asht mbushë me mend e dije
dhe kryetar asht n'kooprativë
edhe puna i shkon zhivë.
Të dy nipat i kam n'shkollë
e po dolën mendjehollë,
në konvikt unë jam tue i çue.
Vonë qe besa jam kujtue
se edhe t'vorfnit paskan tru,
edhe i paskan me i peshue:
Lum kush diti me i drejtue.
Por ti futu nji herë n'shpi
t'ja shtrojmë meze edhe raki,
t'ngrehim radion kah e vona
e t'i knaqim zemrat tona.
Bujrum, pra, o miku i shpisë,
kjo asht sofa e partisë!

MALI NA THRRET

Qysh në fillim më mirë të njihem,
krejt si jam po paraqitem:
Pashuk Bregu i babës Gegë,
shtresë fshatare e vobegë.
Me punë jam unë në prodhim,
ku punoj pa asnji përtim.
Ktu në punë kam një dashnore
mjaft të mendshme dhe punëtore,
me prejardhje dhe ajo malcore.
E me te unë u fejova
e kte lajm në shpi e çova.
Pak shamatë e pata n'shpi
se u martojshë me dashni.
Por mbas pak mbaroi shtërngata,
m'puthi nana e m'puthi tata,
e m'ruen fejesë të mbarë.
Erdhën miq edhe kumbarë,
pimë kafe, çamë llafe,
e me kangë e me poterë
shkoi fejesa shend e verë.

Por kur desha me u martue
nuk po gjendej shpi për mue.
Bana lutje un' në Kshill,
n'Komitet e nisa fill:
— Aman, shokë, m'bani derman,
due t'martohem se nuk ban
— Unë nuk di, pse po bërtet,
më tha njani n'Komitet.
Shpija bahen ditë për ditë,
por nuk duhet me u mërzitë.
Prap' do bahen tjera e tjera,
por kanë ndodhë do meselera,
që ty shkurt due me t'i thanë:
ti, për shembull, je shkodran
o shkodran ose matjan,
edhe punë ke zanë n'Tiranë,
Shkodran qofsh a kolonjar,
i martuem qofsh a beqar,
ke tërheqë familjen mbarë.
Ti je nji, ata janë dhjetë,
ti punon, ata rrijnë fjetë,
e n'vend t'shkojnë në fshat të vet,
që të mbjellin bereqet,
m'u forcue ekonomia,
kapardisë ata ndër shpia,
nuk ndigjojnë me shkue në fshat.
Prandej t'them unë folë e mat:
sepse shpiat, ndër mëhalla,

na i ka zanun tezja e halla,
baxhanaku e kushrina,
nipi, mbesa, Katerina,
Llazi, Llaqi, Mihallaqi,
Preng Percunga nga Qorrsaqi
e Col Shpendi nga Kelmendi
dhe janë derdhun mbi Tiranë,
shpijat tjerve tue ua zanë...
Edhe ti, simbas nënshkrimit,
je malcor prej Dukagjinit,
shko, mor vlla, ke vllaznit tuej,
pse rrin ktu tue zanë peshk n'ujë
e s'flutron porsi rrufeja
n'mal me hapun toka t'reja?
Ka ndryshue tash Dukagjini,
i ka shkue elektrifikimi.
Merre gruen, leni kto fusha,
ngjitju malit si arusha,
se qe besa do m'urosh
dhe do jesh atje ma shndosh.

Grueja eme njiherë mbet,
për çka m'thanë në Komitet,
mandej tha me mjaft lezet:
«— T'shkojmë, Pashuk, mali na thrret.
Kot partia nuk na flet.»

KRAH PËR KRAH ME BURRIN

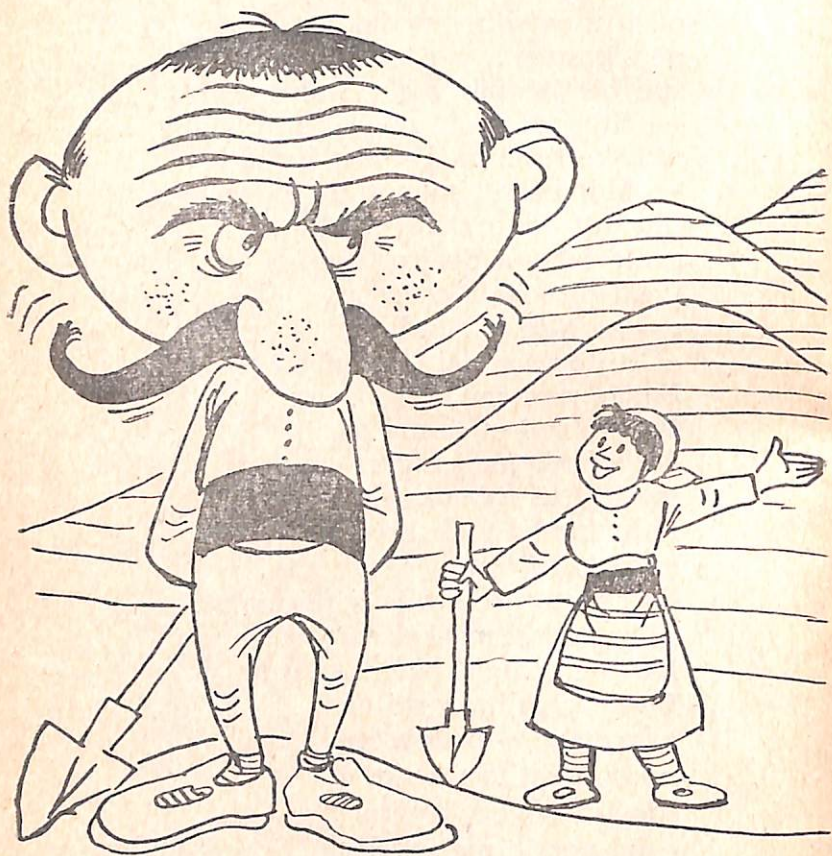
Shumë të vjetër, qinda vjet,
gratë i mbajtën për ibret,
i poshtnuen n'qytet e fshat
tue i quejtë... «seks delikat»,
«seks i dobët», «rod i trashë»,
«pun't e 'tyne janë... punë grashë,
për me i ulë, i lanë pa shkollë,
byrde n'fytërë e çarçaf t'hollë,
që t'kalojshin jetën n'terr.
Ma randsi kishte një berr,
dhi e dosë ose ndoj lopë
se një grue me mend e kokë...
Vajza u quejt, «gastareli»,
kurse djali thjeshtë «flori».
Qysh n'fillim u hidhte short:
grueja e mjerë kishte hall fort,
me i lindë vajzë n'shpi kishte «mort»,
edhe u rrihte n'at farë maset
tue i thanë: «s'ke dalë grue racet!»
Me lindë djalë, dhe jo fort «racet»,

edhe i vogël sa 'i zog macet,
kriste zhurma t'ndjejë mëhalla
kcente tezja, u hidhte halla,
e përtokë shkrryhej bakllava:
tavat shkojshin në furrë t'Ristos,
thue leu Konti i Montekristos...

Por prap sot ka nja disa,
që, një grue me ba me e pa
se u ba e «madhe» e zuni zyrrë,
kta përsëri rrijnë tue u kqyrë,
thue s'asht njeri, por rod tjetër.
Ka do meshkuj me frymë t'vjetër,
që belbzojnë ashtu nën hundë:
— Nuk asht grueja për kto punë,
janë punë burrash, s'kanë fuqi
për me arrijtë der' n'mashkulli.
Me u ba grueja brigadiere?
Po ku din kjo bojësmere,
t'drejtoj' punët në bujqsi,
apo atje në industri?
Grueja vendin e ka n'shpi:
me ba gjellë, me përkundë fmi.
Nuk asht grueja për... shoqni.

Porse brigadierja e re,
po i ven para si kope
gjithë përtacat në kët dhe,

do buztrashë si qe taroça,
që u mbajshin mustakoça,
që s'punuem, veç ndejën ratë
tue bërtitë për me trembë gratë:
— Nuk m'i njeh, moj, kta mustakë,
nuk ke hasë hala n'hundlesha!
— Mos bertit, mor Mark Kalesha,
ulu aty edhe rruej pshesha:
gratë i kemi drejtoresha,
u ka hije fjala e veshja,
e u ka hije telefoni.
«Drejtoresha jam, ndigjoni?
Po, të nise me'isherë Gjoni!
Po, po, t'niset sa ma parë!..
Ju e dini, jemi n'garë
me ato të Elbasanit.»
Pah, inad i vjen Hasanit,
edhe thotë me 'i çerek zanit:
— Drejtoreshë, bija e filanit?
Si ja mbrritmë kti zamanit!
Ku ban grueja për drejtore? —
Besa ban dhe tornitore,
arsimtare e prokurore,
n'kooperativat bujqësore
ajo ka vende kryesore,
e ka vende me randsi
në pushtet e në parti...
Grueja jonë, more lum daja,

Krah për krah me burrin

besa ban sot punë të mdhaja,
s'merret vetëm me çikrikë,
ajo din dhe politikë,
tue i dhanë forcë ksaj Republikë.
S'i ka mendtë ajo n'najlone,
por vesh tuta për aksione
e i jep gjegje krye dekikut,
në daç mikut, n'daç anmikut
e tue i thanë ndoj fanatikut:
«Ulu, t'lutem pak prej fikut!
mjaft i pate gratë halë n'sy,
burrë e grue sot jemi nji!

PRANVERA

Jam mundue kushdi sa herë
me takue shoqen Pranverë,
me takue Pranverën stinë
që m'asht veshë si balerinë.
Dhe një ditë sa ish tue zbardhë
unë e shoh atë tue ardhë:
— Mir'se vjen, o moj Pranverë,
a ma pe fshatin kësaj herë?
A ma pe grunin ba det,
kallamboqin tue lshue fletë,
e duhanin tue u zgja',
e bagtin' tue u shakada
ndër kullosa me bar t'njomë?
A ma pe, si edhe gjithmonë,
ndoj përtac të shtrim' në shpinë
q'e hanë grethat e nuk ndin?
Ti shumë gjana do kesh pa:
Si punojnë ma shumë mjaft gra,
se shumë burra namuzli,
q'i mbajnë gratë mbyllun në shpi,

Pranvera

ose sa për sy e faqe
i shetisin ndër sokaqe
vetëm pak, sa me ra n'sy
se kinse nuk i mbajn' ndry,
mandej prap kta i përzanë
dhe vetë futen në mejhanë?
Po dhe n'gra ti do kesh pa,
nuk janë shumë, por janë disa,
q'i kthejnë burrat krejt n'asgja:
rroga e burrit shkon n'fustana,
n'taka t'holla si gjylpana.
Prite, dreq, po ju ankove,
fjala e parë: «Pse u martove?»
Tash, e dashuna Pranverë,
dhe një pyetje t'bah ksaj herë:
I don kangët popullore?
Shkrihesh krejt si akullore?
Mirë, aherë, s'vemë nga Lulishta,
sepse bota na qet bishta;
jo pse kam unë gja me ty,
por s'kam qejf me ra ndër sy.
Ktu ka shaklla e shakllabana,
që t'i ngjisin njimij' rrfana,
prandaj shkojmë në «Miletbahçe»,
ktu pranë Parkut faqe m'faqe,
ku do ndijsh do kangë speciale
që ma t'mira mos i lyp,

thuhet se këndohen shqip,
dipidap e dipidup,
fillojnë **shkip** e mbarojnë **shkup**.
Ose shkojmë në ndoj vend tjetër,
ku janë t'shkrueme kangët n'letër
e shpërthejnë në vokalica
Karla Boni e Nilla Pica...
Kangt' e popllit, moj Pranverë,
për disa nuk kanë aq vlerë,
duen kangë t'reja, kangë nejlonit,
rokenrollet e Bostonit. —
— Shkojmë n'fabrika e në tarraca,
n'vend shëtitjesh kot ndër pjaca, —
m'u përgjegj shoqja Pranverë, —
dhe do shofsh se ç'kangë kanë vlerë,
kangë pune, kangë burrash,
kangë lindë brazdash edhe currash,
që sot, n'kohë t'socializmit,
i kndojnë lavde heroizmit
të puntorve edhe fshatarve,
të malsorve edhe ushtarve,
Adem Rekës, Myrtezasë,
që njiqind jetë me pasë pasë,
kta Atdheut ja kishin falë,
kangë që i kndojnë të fortit djalë,
Muhametit, djegun gjallë,
Fuat Çelës pa sy n'ballë,

Pjetër Lleshit tue buzëqeshë
dhe ma t'resë sokoleshë
Shkurte Pales Dukagjinit,
digave q'i ngrihen Drinit,
Shqipnisë, yll mes rrozullimit! —

TASH NJIZET EDHE PESË VJET

Shumë rezila për ibret,
tash njizet edhe pesë vjet,
i përcuell kjo tokë amtare
tue i ba për pesë pare.
Me i përmendë asht punë e gjatë,
por po i bi' si me i ra n'spatë:
Duçe, Hitler, kompani,
Ballë e Baz edhe n'Greqi,
me Çurçilla dhe Trumana
e sa e sa të tjerë plehana,
që asht gjynah me i pasë pjellë nana,
u munduen me na «çlirue».
Anglezët deshën me zhgarkue,
por, tue hy ktu, morën n'thue,
e shkuen n'Londër te mbretnesha
kush në kmishë, kush ndër brakesha.
Aherë vjen 'dyzet e teta,
vjen trathtia me kambë t'leta:
kti kalë-mushk e kalë nga Troja
i duel boja, o «draga moja!»

Ranë grekët me fustana
po i lanë rrashtat në kto ana.
Tradhëtia nga marazi
hodhi ktu gjithfarë bagazhi:
turiymi hyn spiunazhi,
diversioni e shantazhi:
sikur kush me shkundun manat,
pikë e pikë bijnë diversantat,
me armë mbushë i kanë kta çantat,
po me armë e çamçakez
përfundoshin fuq në thes.
Lindi klika hrushoviane,
ajo trojka kopilane,
breshën ra n'demokraci.
Kosiginët për miqësi,
si hajdutë hynë në Çeki.
Shkon Xhonsoni, vjen Niksoni,
porsi kalë që e vret patkoni!
Halë në sy kanë Republikën,
hem e shajnë, hem ja kanë frikën,
Se nji flok me prekë m'shqiptarë
asht me e prekë botën n'damarë.
Kush ta ketë tepër at krye
le t'provojë këtu me hy!

BALADA E ISH-KLERIKËVE

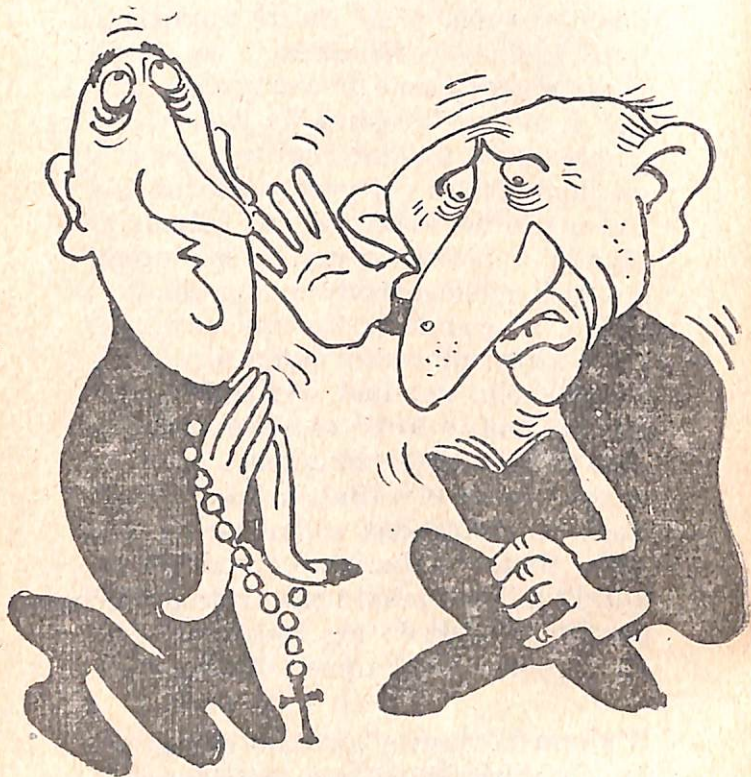
Natë e ftoftë e bie shi,
hoxha e prifti me krye n'hi
rrijnë tue pritë Vitin e Ri.
Njani-tjetrin kqyrin n'fytër:
s'u ka mbetë aspak yndyrë.
Hoxha «i shejtë», pa çallmë e mjekër,
ka në dorë një qitab t'vjetër,
e belbzon kajherë n'deshprim:
«Oh, Allah, Allah Qerim.»
Mjekra i dridhet veç prej tmerit
porsi «qymja» e pejgamerit.
Ndërsa prifti, në ftyrë zgjatë,
rrin pa pra tue thanë uratë,
ba petë ftyra si lopatë:
«Moj mater boni konsilli,
kemi ngelë si kaçamilli!»
Ndërsa shi po binte jashtë,
lodhë nga lutjet kta, pa dashtë,
i muer gjumi rrashtë për rrashtë.
A thue shohin kta ndoj andërr,

që ju duket krejtsisht zgjandër?
Mbi minare, midis sheshit,
gishtat futë ndër bira t'veshit,
hoxha «falet» e «kelkazet»,
dhe i ngel hunda m'nji plasë drraset.
Kshtu po e lamë tash kte «profet»
e po shkojmë priftin me e gjetë.
Prifti «engjell» e sheh vedin
e si zog po kalon detin.
Ku po niset tash kjo «kromë»
thue atje ke papa n'Romë?
Pse s'u ndal n'Jugosllavi
e m'ndonji «demokraci»?
S'pakut t'ndalet në Rusi,
ku gjithë fenat mbrendë janë ngjallë.
Ndalu, prift, se nuk asht prallë
n'kta «marksista» futu mbrendë,
se e kanë ba marksizmin... t'kshtenë.
Ke dhe «miq» prej Ameriket,
ulu tash pa kurrfarë friket,
se aty ke çfarëdo karriket.
Ulet prifti në Kremlin
edhe mbrenda, porsa hin,
rrfen mkatarin Kosigin,
e si rrfeu edhe disa tjerë
burra t'ndershëm e me vlerë,
si Gomulkën e Dubçekun,
sa me i hjekun sarallekun,

prifti u fut me brage e tesha
me rrëfye dhe do...murgesha.
Ktu u prit me flakaresha,
se ky njeri i perëndisë
dashtë pa dashtë në formë t'miqsisë,
kapi Indirën e Hindisë...
N'ato çaste shumë të vshtira,
kur i ra priftit Indira,
u çue prifti n'kambë rrufe,
ba llom n'trup e ftyret zbe,
tue u trembë kshtu, gjumi i duel.
Hunda e hoxhës n'vesh i ish ngulë
e i kish ngelë përmbrenda vulë.
«P'ah, se ç'andërr, tha me veti,
na e kujtuem vedin ngjeti
e tash helm na duel sherbeti!
Ah ku jeni, o kohë të shkueme,
vite t'shejta e të bekueme,
mishna, vena e vetlla t'holla,
Tash po shkryhena si bolla».
«Ah, thotë hoxha... ah, medet,
hund't m'kanë mbetë pa u futë n'sherbet,
pa zbutë mjekrën me tespije
pa u njomë me hanmen Tixhe.»

N'xham përjashta ka dalë drita,
kta dy mbrendë si hije t'ngrita;
jashtë vlon kanga e hareja,

kta dy mbrendë si plaka t'veja.
Kndon rinia prej gëzimit,
kta dy plasin prej idhnimit!

Balada e ish klerikëve

I PJELL BUSHTRA AMERIKË

M'ndalin mbramë do gra t'mëhallës:

— Për (Traktatin e Varshavës)
kem lexue na ndër gazeta,
duem me e ndi veç dhe me bëjta,
se për bëjta ata janë ba
karnaval për flakada...

— Mirë, moj gra, si të dëshroni
më vjen mirë kur ktë kërkoni:
Kur n'Cirk' t'Moskës Kosigini
këceu pupth e n'Çeki hini,
n'at Çeki sot në pikë t'hallit,
tue puthë çekët me plumba ballit,
nuk mund rrijmë tue ba sehir,
nse majmuni kcen keq a mirë.

— Ç'paskan qenë kta «tavarisha»
t'mirë për popa e për dervisha,
tamam priftën nëpër kisha
me rrejtë popujt kta t'pabesë,
qe me i hedhë në maje t'kresë...
I pjell bushtra Amerikë

asaj i raftë ma e madhja pikë!
Polli shpejt dhe ma të parin
Titon dhe Hrushov dollarin
e mandej Janosh Kadarin
dhe Ulbriht'n e Gjermanisë,
mjekrën spic si bishti i dhisë:
me Gumulkan nxi turini,
hangër n'dhambë nga Kosigini,
tok me misterin Zhivkov
e Dubçekun taravol.

Kur Dubçeku desht me rrshitë,
n'hundë Brezhnjevi ja ka ngjitë:
«Po ku shkon, mor lum kumbara,
po na i kem' «zonat të ndara».
T'lutem fort mos lviz si shakë,
se ta baj vorrin mu n'Pragë.»
Ra Dubçeku plluc si fik
për nën tankun sovjetik.

— Kshtu na u kthye, moj gra t'mëhallës,
dhe Traktati i Varshavës:

nga traktat ujkun me e mbytë,
në traktat me i puthë na kryet
edhe n'qoftë se na i nxjerr sytë!
Kosigini e Niksoni
ngjitë si mishi edhe thoni,
gazi i botës janë tu'u ba
kah kërkojnë botën m'e nda.
Edhe shif si e kanë pleqnue:

I pjell busotra Amerikë

«Njikjo copë» më takon mue,
kurse «tjetra» t'takon ty.
Ti kap ktu, unë kap atje,
N'zona t'mija veç mos bje!
Ti n'Vjetnam vra gra e fmi,
mos ban za ç'ka baj n'Çeki.
Ti me mue e un me ty
ja bajmë gjithve tetë me dy.
U çue n'kambë e shoqja e Cinit
ardhë njather' prej Fermentimit:
— Bota s'asht kokërr shalqinit
që me u nda prej Kosiginit! —
Qeshi 'i grue me kaçurrella:
— Besa u mbesin hundët ndër tela...
Ani ktu në vendin tonë,
jo, moj nanë, se toka jonë
nuk asht toka e Zogut t'parë
me 'i pushkë qorre e dy gomarë;
sot, jo populli shqiptar,
po edhe malet janë ushtarë...
Le t'provojnë me hy n'ktë anë
se edhe atom kemi me u dhanë.
A u sqarove tash, moj plakë?
— Uh, moj bij, ti paç nafakë:
Mirë pat thanë fjala e t'vjetrit:
Hangshin n'rrashta t'njani-tjetrit!

PËRMBAJTJA

	Faqe
Dy fjalë	3
Monologu i 100-vjeçarit	4
Prej territ në dritë	6
Mali na thret	12
Krah për krah me burrin	15
Pranvera.	20
Tash njizet edhe pesë vjet	25
Balada e ish-klerikëve	27
I pjell bushtra Amerikë	31

50689

REPUBLIKEN E SHQETË
GJIRORASJET

Tirazhi 2000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-65

Shtyp NISh Shtypshkronjave «MIHAL DURI»
Stabilimenti «8 NËNTORI» — Tiranë, 1969